

at gøre. Naar det ærede Medlem paa ny vender sig mod Centralkontoret og nu fremstiller Forholdet saaledes, at dette Kontors Ledere privat har købt fordelagtigt, men som Ledere af Centralkontoret slet ingenting har gjort, beder jeg ærede Medlemmer lægge Mærke til, hvad det er for Sigtelser, det ærede Medlem nu efterhaanden er ude i. Det ærede Medlem arbejder sig efterhaanden op til at beskyldte disse Personer for at være halve Svindlere. Det ærede Medlem siger, at han ved, at Direktør Henriksen har købt noget, men det ærede Medlem ved vist ikke, om nogen af de andre har købt noget som helst. Hvis Direktør Henriksen skulde have købt noget udenfor, har han jo haft fuldkommen fri Ret dertil (*Pinstrup*: Det har jeg heller ikke benægtet). Ja, men hvorfor fremstiller det ærede Medlem det saa, som om der var noget urigtigt deri, og giver Tinget det Indtryk, at der er noget urigtigt deri? Er det for yderligere at diskreditere en Ordning, hvori Andelselskaberne er traadt ind som Anbefalere? Naar det ærede Medlem dernæst siger, at disse Mænd som Ledere af Centralkontoret intet har gjort, er det jo aldeles urigtigt, eftersom de som Ledere af Centralkontoret paa heldig Maade har købt de Partier til Forbrugerne, som de kunde købe. De har, fordi man fra Landbrugsudvalgets Side ikke vilde gaa med til at give denne foreløbige Ordning Varighed ud over et bestemt Tidspunkt, først til 1. Juli, senere til 1. Oktober, maattet begrænse deres Indkøb til den Tid, nemlig til 1. Oktober med Afvikling til 1. Januar, som de overhovedet skulde tage sig af, og det ærede Medlem vil komme til at se, at de har købt forsvarligt og til rimelige og gode Priser det Kvantum, som kan aftages i denne Periode. Men naar man fra den Side, som det ærede Medlem tilhører, lægger Hindringer i Vejen for, at Kontorets Virksomhed kan fortsættes i den kommende Del af Aaret, kan man ikke forlange, at det skal købe til den Del af Aaret, hvortil det ikke har Ret, men hvor det tværtimod efter den trufne Ordning skal have fuldt afviklet. Det ærede Medlem har Fortjeneste af sammen med visse doktrinære Frihandels- eller jeg vil hellere sige: Konjunkturspekulantinteressers Talsmænd at bekæmpe en Ordning efter et sundt Andelsprincip. Han har lagt dette Centralkontor den ene Hindring i Vejen efter den anden, og nu, da man forsøger at tilvejebringe en Ordning igen, fordi man paa ny indenfor hele Importen, ogsaa Andelsimporten, har den

sikre Overbevisning, at dette er den Maade, hvorpaa man skaffer Varerne bedst til Veje med de mindst mulige Omkostninger for Staten og billigst for Forbrugerne, lægger det ærede Medlem sig paa ny hindrende i Vejen. Jeg haaber ikke, at den høje Rigsdag vil følge ham.

Ordføreren (N. Frederiksen): Det ærede Medlem fra Sæby (*Pinstrup*) kommer med den Bemærkning, at Medlemmerne af Centralkontoret, Importørerne, havde købt privat, medens det var billigt, men undlodt at gøre noget i Retning af Indkøb til Centralkontoret. Det er denne Bemærkning, der kalder mig frem, idet jeg gerne vil gøre Rede for, hvordan dette Forhold har udviklet sig. Det kan ogsaa tjene til Belysning af den uberettigede Mistanke, som det ærede Medlem fra Sæby nærer mod alle andre Mennesker ud fra den Betragtning, at der er ingen, der overhovedet vil gøre en samfundsnyttig Gerning for det danske Landbrug, naar det ikke er det ærede Medlem selv eller hans nærmeste Meningsfæller. Forholdet har udviklet sig paa den Maade, at Medlemmerne af Centralkontoret anmodede det staaende Landbrugsudvalg om at forlænge den med Centralkontoret gældende Overenskomst i 3 Maaneder. De gjorde deres Betragtninger gældende og fremsatte gode Grunde for en saadan Forlængelse, og de fik Landbrugsudvalgets Tilslutning dertil, fordi Formanden for „Jydsk Andels-Foderstofforretning“ undlod at stemme, og Husmændenes Repræsentanter var i Flertal. Vi fik derved 2 Stemmers Majoritet, og Resultatet blev, at denne Forlængelse af Kontrakten medførte et meget betydeligt Indkøb fra Centralkontorets Side. I Løbet af de kommende tre Maaneder var Indkøbet af Oliekager og Majs tilsammen tæt op imod 3 Millioner Tønder. Saa kom det Tidspunkt, da Centralkontorets Kontrakt maatte ophøre, hvis der ikke skete en Fornyelse, og i den Anledning kom Centralkontorets Mænd til Forhandling med det staaende Landbrugsudvalgs Medlemmer og sagde til dem: Der er al Sandsynlighed for, at Varerne vil stige i Pris, og vi anmoder derfor indtrængende om hurtigt at tage en Bestemmelse om Fortsættelse, saa at vi derved faar Lejlighed og Ret til som Medlemmer af Centralkontoret at gøre vort Indkøb. Men „Livssynet“ var imod, og der var saa mange den Gang i det staaende Landbrugsudvalg, der havde dette Livssyn, at de stemte Fortsættelsen af denne Sag ned. Jeg spørger da: Kan der være nogen